

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

29 март 1979 година *

По дело 231/78

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Richard Wainwright, член на Правната служба на Комисията, в качеството на представител, със служебен адрес в Люксембург, кантората на г-н Mario Cervino, Jean Monnet Building,

ищец,

срещу

Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява г-н W. H. Godwin, Assistant Treasury Solicitor (помощник-адвокат към Министерството на финансите), в качеството на представител, подпомаган от г-н Leonard Bromley Q.C. и P. G. Langdon-Davies, съветник, Лондон, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Обединеното кралство,

ответник,

и

Република Франция, за която се явява г-н Guy Ladreit de Lacharrière, със съдебен адрес в Люксембург във френското посолство,

встъпила страна,

с предмет иск за установяване неизпълнение на задълженията от Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия по Договора за ЕИО, като не е отменило или изменило разпоредбите относно ограниченията на вноса на обикновени картофи,

СЪДЪТ

в състав: г-н Н. Kutschner, председател на състав, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н Р. Pescatore, г-н М. Sørensen, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maugas,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

---

* Език на производството: английски.

Решение

1. С искова молба, подадена на 19 октомври 1978 г., Комисията на Европейските общности е поискала обявяване съгласно член 169 от Договора за ЕИО, на неизпълнение от Обединеното кралство и Северна Ирландия на задължението му по Договора да отмени или измени разпоредбите на националното си право, които имат характер на ограничения на вноса на обикновени картофи преди края на 1977 г. Последната дата е крайният срок, предвиден в член 9 от Акта относно условията за присъединяване и измененията на договорите, приложен към Договора на 22 януари 1972 г. относно присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство и Северна Ирландия към Европейската икономическа общност и Европейската общност за атомна енергия (по-нататък наричан за краткост „Договора за присъединяване“).

2. Комисията заявява, че преди присъединяването Ж към Общността, в Обединеното кралство е съществувала национална организация на пазара на картофите, включваща *inter alia* и контрол върху вноса и износа на обикновени картофи. През 1977 г. Комисията е уведомила правителството на Обединеното кралство, че съгласно член 9, параграф 2 от Акта за присъединяване, ограниченията на вноса на упоменатия продукт трябва да бъдат премахнати. Независимо от това, на 28 декември 1977 г. британското Министерство на земеделието обявява, че забраната върху вноса на картофи в Обединеното кралство ще продължи да се прилага до последващо уведомяване.

3. Според Комисията, тъй като преходният период, предвиден в член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване е изтекъл, по силата на член 9, параграф 2 от този акт, в края на 1977 г. Обединеното кралство, като е продължило да забранява вноса на картофи след тази дата, не е изпълнило задължението си по член 30 от Договора.

4. В своя защита, правителството на Обединеното кралство, подкрепено от правителството на Френската република в качеството му на встъпила страна по делото, твърди, че съгласно член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване има право да запази количествените ограничения до приемането на обща организация на пазара на картофи. Доколкото картофите все още не са обхванати от общата организация на пазара, Обединеното кралство може да запази своята национална организация за този сектор.

5. Член 60 от Акта за присъединяване гласи:

„1. По отношение на продуктите, които към датата на присъединяване са обхванати от общата организация на пазара, се прилага системата, приложима в Общността, така както е установена първоначално спрямо митата и таксите с равностоен ефект и количествените ограничения и мерките, имащи равностоен ефект, съгласно членове 55 и 59, и в новите държави-членки, считано от 1 февруари 1973 г.

2. По отношение на продуктите, които не са обхванати от общата организация на пазара към датата на присъединяване, разпоредбите на част 1 относно прогресивната забрана на таксите, имащи равностоен ефект на митата и количествените ограничения и мерки, имащи равностоен ефект, не се прилагат по отношение на тези такси, ограничения и мерки, които са част от национална организация на пазара към датата на присъединяване.

Тази разпоредба се прилага само до степен, необходима за осигуряване и поддържане на националната организация и до въвеждането на обща организация на пазара за тези продукти.

3. ...”.

6. Този член несъмнено представлява дерогация от член 42, който съдържа следния текст:

„Количествените ограничения на вноса и износа се премахват, считано от датата на присъединяване, между Общността, както е създадена първоначално, от една страна, и новите държави-членки, от друга страна, както и между самите нови държави-членки.

Мерките, имащи равностоен ефект на ограниченията, се премахват най-късно до 1 януари 1975 г.”

7. Разпоредбите на членове 42 и 60, цитирани по-горе, са приложение на общото правило, установено в член 9 от Договора, което гласи:

„1. За да се улесни приспособяването на новите държави-членки към действащите правила в рамките на Общностите, прилагането на първоначалните текстове на договорите и актовете приети от институциите, следва да се считат за дерогирани от текстовете на Акта като преходна мярка.

2. При ограниченията относно датите, времевите периоди и специалните разпоредби, предвидени в този Договор, прилагането на преходните мерки се преустановява в края на 1977 г.”

8. Страните не постигат съгласие относно тълкуването на членове 9 и 60. Правителствата на Обединеното кралство и Френската република считат, че член 60, параграф 2 представлява специална разпоредба по смисъла на член 9, параграф 2, и следователно ограничението във времето до края 1977 г. е неприложимо към предмета на делото. От своя страна, Комисията споделя виждането, че въпреки че член 60, параграф 2 представлява дерогация от член 42 от Договора, тя не може да се определи като „специална разпоредба” по смисъла на член 9, параграф 2 и следователно не може да има ограничения относно прилагането на окончателната дата, посочена в последната разпоредба. Следователно, необходимо е да се изследват различните мнения по този въпрос.

9. Въпреки че формулировката на член 60, параграф 2, когато се извади от контекста, може да бъде тълкувана по начина, по който я тълкува правителството на Обединеното кралство, това тълкуване не може да бъде споделено с оглед общата система на Акта за присъединяване и неговото отношение с разпоредбите на Договора за ЕИО. Нещо повече, подобно тълкуване би довело до неприемливи последици относно равнопоставеността на държавите-членки във връзка с определени правила, които са съществени за правилното функциониране на общия пазар.

10. Член 2 от Акта за присъединяване гласи:

„От датата на присъединяване, първоначалните текстове на разпоредбите на договорите и актовете, приети от институциите на Общностите, са задължителни за новите държави-членки и се прилагат в тези държави-членки при условията, установени в тези Договори и настоящия акт”.

11. Тази разпоредба изяснява, че приобщаването на новите държави-членки към Общността е основна цел на този акт. Имайки предвид това, член 9, параграф 1 от Акта предвижда, че „само с оглед на по-лесното приспособяване на новите държави-членки към действащите правила в рамките на Общностите”, „прилагането на първоначалните текстове на договорите и актовете, приети от институциите, могат да бъдат дерогирани като временна мярка от разпоредбите на този акт”. Преходният период, установен в Договора, е изтекъл преди присъединяването и Договорът вече е влязъл в сила: за новите държави-членки Актът на присъединяване въвежда само точно определени времеви ограничения и условия с оглед по-лесното им приспособяване към действащите правила в рамките на Общността.

12. Следователно, разпоредбите на Акта за присъединяване трябва да се тълкуват, като се вземат предвид основните принципи и системата на Общността, създадени по силата на Договора. По-специално, разпоредбите на Акта за присъединяване относно количествените ограничения и мерките с равностоен ефект не могат да се тълкуват отделно от разпоредбите на Договора относно тези въпроси. Доколкото член 60 се отнася до селскостопански продукти, той следва да се тълкува с оглед разпоредбите на Договора относно общата селскостопанска политика, на която е посветен основно упоменатият по-горе текст.

13. Относно премахването на количествените ограничения, съгласно член 3, буква а) от Договора, създаването на общ пазар трябва да включва на първо място „премахването между държавите-членки на митата и количествените ограничения върху вноса и износа на стоки, както и на всички други мерки с равностоен ефект”. Членове 30 и последващите предвиждат пълното премахване на количествените ограничения през преходния период, както и на всички мерки с равностоен ефект между държавите-членки. Важността на тази забрана за постигането на свободната търговия между държавите-членки изключва възможността за широко тълкуване на резервите или дерогациите в тази връзка, съдържащи се в Акта за присъединяване.

14. Що се отнася до отношението между тази забрана и общата селскостопанска политика, член 38, параграф 2 от Договора предвижда правилата, установени за създаването на общ пазар, и правилата относно премахването на количествените ограничения, да се прилагат спрямо селскостопанските продукти, освен ако е предвидено нещо различно в частта за селското стопанство. Член 40 определя края на преходния период като времево ограничение за въвеждането на общата селскостопанска политика, но членове 43 - 46 разрешават на държавите-членки да запазят временно съществуващите национални организации. Член 38, параграф 4, който предвижда, че „създаването и развитието на общия пазар за селскостопански продукти трябва да се придружава от създаването на обща селскостопанска политика между държавите-членки”, ясно подчертава намерението да се отдаде приоритет на създаването и развитието на общ пазар чрез задължаване на институциите и държавите-членки да създадат обща селскостопанска политика със съответни стадии на развитие. Доколкото членове 40 и 41 от Договора предвиждат различни форми за създаване на обща организация на селскостопанския пазар и не изключват основните изменения на тази организация след изтичането на преходния период, продължителността на предполагаемите разлики в създаването на обща селскостопанска политика не може, след изтичането на този период, да възпрепятства прилагането на правилата, предвидени за създаването на общ пазар, и по-специално прилагането на правилото, забраняващо количествените ограничения.

15. Следователно, както Съдът вече е потвърдил в своето Решение от 2 декември 1974 г. по дело 48/74 (Charmasson), Recueil стр. 1383, след изтичането на преходния период функционирането на националната организация на пазара не може да възпрепятства пълния ефект на разпоредбите на Договора относно премахването на количествените ограничения и всички мерки с равностоен ефект и изискванията на засегнатите пазари в това отношение трябва занапред да се превърнат в задължение на институциите на Общността. Изтичането на преходния период, установен от Договора, означава, че понякога тези въпроси и области, изключително отдадени на Общността, попадат под юрисдикцията на Общността, така че ако все още е необходимо прибегване до специални мерки, тези мерки не могат да се определят едностранно от заинтересованата държава-членка, а трябва да бъдат приети в рамките на системата на Общността, създадена за защита на общия интерес.

16. Следователно, въз основа на всички тези изводи, въпреки че член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване представлява безспорно нарушаване на правилото, установено в член 42, не може да се приеме, че в допълнение представлява и „специална разпоредба” по смисъла на член 9, параграф 2 от Договора. Доколкото член 9, параграф 2 установява като принцип на Акта за присъединяване, че „прилагането на преходните мерки се преустановява в края на 1977 г.”, на резервата, която е направена, не може да се придава широко тълкуване. Точно обратното, резервата следва да се тълкува в смисъл, че се отнася само до специални разпоредби, които са ясно ограничени и определени във времето, а не се отнася до разпоредби, каквато е член 60, параграф 2, която е свързана с неопределено събитие в бъдещето.

17. Този извод се потвърждава, ако се отчетат последиците, които биха подкрепили алтернативното тълкуване на разпоредбата, дадено от Обединеното кралство. Относно такъв важен въпрос за функционирането на общия пазар, като премахването на количествените ограничения, Актът на присъединяване не може да се тълкува в полза на създаването за новоприсъединилите се държави-членки за неопределен период от време на правно положение, което е различно от това, установено от Договора за първоначалните държави-членки. Ако член 60, параграф 2 се приема за „специална разпоредба” по смисъла на член 9, параграф 2 от Акта за присъединяване, по своята същност това би довело до създаването на трайна неравнопоставеност между първоначалните държави-членки и новите държави-членки, като последните са в положение да възпрепятстват или ограничат вноса на определени селскостопански продукти с произход от Общността, докато първоначалните държави-членки ще бъдат задължени по Договора да се въздържат от ограничаване на вноса на същите продукти, дори ако те са с произход от новоприсъединила се държава-членка, която се възползва от член 60, параграф 2. Въпреки че е оправдано за първоначалните държави-членки временно да приемат подобна неравнопоставеност, би било в противоречие с принципа за равнопоставеност на държавите-членки пред правото на Общността да приемат тези неравнопоставености да продължават за неопределен период от време.

18. Следователно, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задължението си по Договора, и по-специално член 30 от него, заедно с Акта за присъединяване, като не е отменило или изменило преди края на 1977 г. разпоредбите на националното си право, които имат за ефект ограничаването на вноса на картофи.

По съдебните разноски

19. Член 69, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Съдът не е уважил тезата на ответника, последният трябва да заплати разноските. Относно участието на встъпила страна, Комисията е поискала встъпилата страна да поеме собствените си разноски. Страните се задължават, съгласно член 69, параграф 2, алинея 1 от Процедурния правилник, да понесат собствените си разноски, възникнали от встъпването.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задължението си по Договора, и по-специално член 30 от него, заедно с Акта за присъединяване, като не е отменило или изменило преди края на 1977 г. разпоредбите на националното си право, които имат ефект на ограничаване на вноса на картофи;

2. Ответникът се осъжда да заплати разноските, освен тези, свързани с участието на встъпилата страна;

3. Разноските от встъпването се компенсират.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 март 1979 година.

Подписи